

Dorovský, Ivan

[Konstantinov-Džinot, Jordan Chadži. Izbrani stranici]

Sborník prací Filozofické fakulty brněnské univerzity. D, Řada literárněvědná. 1989-1990, vol. 38-39, iss. D36-37, pp. 126-

ISBN 80-210-0205-0

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/107978>

Access Date: 17. 02. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

pomezí minulého a našeho století v činnosti tzv. lozarů, tj. osobností sdružených kolem časopisu *Loza*. Nabízí se tu přímá paralela a srovnání se slovenskými hlasisty.

V pojednáních o literárních a kulturních činitelích a otázkách se Todorovski drží teze K. Misirkova, že na vlastní minulost je třeba se podívat vlastníma očima. Nejde mu o to, aby za každou cenu přinášel nová fakta, nýbrž o „vlastní čtení“ minulosti a současnosti svého národa. Tím však bezděky boří dosavadní výklady „jiných o nás“ a přistupuje k zhodnocení minulého vývoje v kontextu národním a širě balkánském.

Nejvíce místa zaujímají v knize recenze současné makedonské básnické, prozaické a literární historické produkce, příležitostně referáty nebo nekrology. V nich se jako červená nit táhne autorův prozíravý, pronikavý, kritický, analytický i zobecňující pohled na dílo B. Koneského, B. Pavlovského, P. Gilevského, S. Janevského, P. M. Andreevského, na literární historické studie již zesnulého akademika Ch. Polenakoviće a četných dalších současných tvůrců.

Ivan Dorovský

Jordan Chadži Konstantinov-Džinot: Izbrani stranici. Skopje 1987, 250 s.

Jedním ze základních úkolů současné makedonské literární historie je postupné kritické zpřístupnění díla autorů zejména z období obrození. Recenzovaný výbor vyšel jako 14. svazek Matice makedonské. Obsahuje texty cestopisné, popisy řady měst a osad, statistické příspěvky, několik jeho básnických pokusů a aforismů a ukázky z korespondence.

Důležitý je úvod pořadatele výboru B. Koneského, v němž pojednal o strastiplném životě učitele, básníka, osvětového pracovníka, publicisty a dramatika J. Ch. Konstantinova-Džinota (1820—1882). Koneski podal kritické hodnocení Džinotova díla a zařadil jej do vývoje makedonské literatury a kultury. Ukázal na vliv, který na Džinota měli srbští osvícenští a obrozenští tvůrci, mj. např. Dositej Obradovič. Džinotova sbírka sentencí, většinou přeložených a upravených z Obradovičova díla, znamenala počátkem 40. let začátek nového období vývoje makedonské osvěty a písemnictví a odklon od dosavadní tradiční a nábožensko-didaktické literatury. Džinot patřil ke skupině osvičených lidí té doby, kteří přijali myšlenku, že by se Slované v tehdejší evropském Turecku měli sjednotit pod názvem Bulhaři. Tuto ideu bulharismu lze v té době chápat jako pandán ilyrismu, který se objevil v Charvátsku. Koneski správně poukazuje na to, že přijetí této bulharistické myšlenky na území tehdejší Makedonie skýtalo dobré perspektivy. Tím spíše, že Džinot i mnozí jiní v té době nazývali jazyk, kterým se mluvilo v Makedonii, buď „slovanským“ nebo „bulharsko-srbským“. Džinotovy tzv. „historické“ konstrukce se mohou zdát v mnohém pochybné a podivné, musíme však mít na zřeteli, že tenkrát nejen u balkánských Slovanů šlo o slavizaci dějinného vývoje, tj. o zdůraznění všeho, co je spjato s formujícími se slovanskými národy v období obrození.

J. Ch. Konstantinov-Džinot patří v dějinách makedonského obrození k těm jeho představitelům, kteří začali se separatistickými tendencemi v jazyce. Odtud pak vedl další vývoj v následujících desetiletích k myšlence společného bulharsko-makedonského jazyka (ne nepodobné ideji např. českoslovákismu), v němž by byly zastoupeny jak prvky bulharských, tak také makedonských nářečí. Tuto tezi prosazoval mj. Partenij Zografski a Rajko Zinzifov, první překladatel RKZ do makedonštiny (fakticky do naddialektového jazykového modelu).

Pro poznání dějin lidové slovesné tvorby je rovněž důležité, že Džinot několik let dříve než bratři D. a K. Miladinovovi (vydali 1861 sborník makedonských a bulharských lidových písní, přísloví aj. folklórních textů, který měl v Čechách velký ohlas) zapisoval na území Makedonie folkloristicko-etnografické materiály.

Džinot se jistou dobu přiklonil k srbismu. Tu je ovšem třeba poznamenat, že na Balkáně (ale také v jiných geografických oblastech světa) nebylo nic neobvyklého, že se v počátečním období národní diferenciaci mnozí představitelé kultury i prostí lidé (dokonce z jedné rodiny) hlásili k té či oné národnosti podle toho, v jakém prostředí žili.

Výbor obsahuje rovněž několik studií makedonských literárních historiků a jazykovědců, v nichž jsou rozebrány Džinotovy dramatické (Ch. Polenakovič) a básnické (G. Todorovski) pokusy i jeho jazyk (T. Dimitrovski) a antické motivy v jeho díle (E. Zografská).

Pro literární historiky je cenná příložená výběrová bibliografie (nejen makedonských autorů) o Džinotově díle.

Ivan Dorovský

Edipo — Il teatro greco e la cultura europea (Atti del convegno internazionale, Urbino 15—19 novembre 1982), ed. B. Gentili e R. Pretagostini. Roma 1986, 587 s.

V nakladatelství Edizioni dell' Ateneo v Římě vyšel koncem roku 1986 obsáhlý materiál z mezinárodní konference věnované řecké tragédii, a to speciálně oidipovské problematice a jejímu místu v rámci evropské kultury. Konference se konala v listopadu 1982 v Urbinu a jejím pořadatelem byl